

„Мисълъ“ излиза всѣки мѣ-
сець. Годишната ѣ цѣна е 8
лѣва. По-малки спомоществова-
ния не са приематъ. Объявле-
ния са печататъ по 20 ст. за
всѣки рѣдъ. Пари и всичко са
исправа до Г-нъ П. Л. Арнау-
довъ въ Силистра.

М И С Ъ Л Ъ

ЛИТЕРАТУРНО СПИСАНИЕ

Партизански статии и допис-
ки „Мисълъ“ не приема. Всичко
друго, откакто са одобри, са на-
печатва. Неупотрѣбенитъ рѣко-
писи са връщатъ само ако сѣ
придружени съ надлѣжнитъ по-
шови марки. ВСИЧКО напечатано
въ „Мисълъ“ принадлежи на
авторитъ.

ГОДИНА I.

ФЕВРУАРИЙ 1887 СИЛИСТРА.

БРЮЙ 7.

ШИШМАНЪ МОКРИЙ

(ДРАМА ВЪ ПЪТЪ ДѢЙСТВИЯ).

(Продължение отъ бр. 6).

ДѢЙСТВИЕ ЧЕТВЪРТО.

СЦЕНА I.

Гойното поле до Сръдецъ.

Шумъ и пѣкотъ. Влиза ШИШМАНЪ съ свитата си.

ШИШМАНЪ.

Отъ тукъ са вижда всичко. Ние
Отъ тукъ ще гледаме вървежътъ
На другитъ дружини. Ето
Онѣзъ врата тамъ наща цѣль е.
Погледайте онѣзи тамъ, какви сж
Свирепи, бѣсни... Ей, туй зло е,
Война не е туй, ни юнаштво,
Кога са моли да го колишъ...
Туй вечъ неможе да са трае! (Гнѣвно)
Кои сж тамъ ония вълци?

1 ОТЪ СВИТАТА.

Това Ааронъ е съ свойтъ чети.

ШИШМАНЪ.

Ааронъ! Азъ знаяхъ че неможе
Да бжде другъ... Я вижете, вижете:
Давидъ е вечъ заелъ мѣстата
На свойтъ врагове! Гответе
И нашитъ дружини дружно
Да трѣгнатъ къмъ стѣнитъ ѣки.
Туй Кракрасъ ли е, що ги гони
Въ градъ? Юнакъ, юнакъ началникъ!
Ний що стоимъ? Напредъ съ войската!

(Излизатъ).

Влиза МОЙСЕЙ съ дружината си.

МОЙСЕЙ.

Отъ тукъ стѣната е пробита,
Напредъ, въ градъ, юнаци храбри!
(Излизатъ).

Влиза ЕММАНУИЛЪ съ четата си.

„Мисълъ“

ЕММАНУИЛЪ.

Съзрѣхте ли Шишмана вие,
Какъвъ лѣтъше въ боя грозенъ?

1 ОТЪ ЧЕТАТА.

И боятъ съкашъ са обърна
Щомъ той са впусна съ своя *Вижрю.*
(Викове).

2 ОТЪ ЧЕТАТА.

Хвала му!... Чувайте, туй той е!

ЕММАНУИЛЪ.

Той кулата привзема сѣга,
Вървете, всички да отидемъ
На помощъ нему. Азъ незная
Ааронъ кадъ са дѣна съ свонтѣ...
Но стига рѣчъ! Напредъ, напредте!
(Излизатъ).

Влиза КАРАНЪ съ четата си.

Шишманъ са бие. Тукъ, другаръ!
(Излизатъ).

Влиза ИЛЪИЦА съ дружината си.

ИЛЪИЦА.

Небето днесъ ще бжде цѣлно
Съсъ гости нови! Тукъ, момчета!
Шишманъ ни вика съ гласъ отчаянъ.
(Излизатъ).

Влиза ДРАГШАНЪ съ дружината си.

ДРАГШАНЪ.

Сѣкиритъ вържете яко
За свойтъ дѣсници мощни,
И, всички къмъ стѣната градска.
Напредъ, свѣтйй Георгий съ насъ е!
(Излизатъ).

Влиза ЕЛЕМАГЪ съ дружината си.
(На четницитъ си).

Шишманъ добръ не прави. Вижете
Какви сж са набрали всички
При кулата. Отзадъ може
Да ни съсипи оня старецъ.

1 ЧЕТНИКЪ.

Тогава ний какво да правимъ?

ЕЛЕМАГЪ

При кулата неவிждамъ вече
Дъртака гнилъ. Той май ще иска
Отъ тукъ да дойде и ни смаже
Отзадъ, въ тилтъ; но ние трѣбва
Пусия тука да направимъ,
Четитъ вие разръдете
На длъжъ по пѣтя въ доловетъ
И щомъ са тѣ покажатъ — всички
Покрийте ги съ стрѣли. Вървете!

(Излизатъ)

Влизатъ СТАРИЙ ВОЖДЪ, КМЕТА и бо-
лѣри съ четитъ си.

СТАРИЙ ВОЖДЪ.

Нѣкъ видятъ, кой съмъ азъ! Болѣри!
Отъ тукъ идете вий. Ти, кмете,
Отъ тукъ, а ази — на срѣдата.
Нек' Богъ ни бже въ помощъ! Дружно!

(Трѣватъ. Отиредъ и посрѣчатъ много
стрѣли, подиръ което са явява Елемагъ съ свои-
тъ. Отдиръ са явява Кракрасъ съ вѣкъ и ги напада.)

КРАКРАСЪ

Лисица хитра, византийска!
Отзадъ ще удря, вижъ веднѣжъ ти!
(На свойтъ)

Съкиритъ, момчета! Бийте!
Ний правото си търсимъ, тѣ пѣкъ
За хищния си царъ са биятъ!
Удрете дружно! Тѣй, ей тѣй, я!
(Бой, разбѣрватъ са и излизатъ бѣящи са
въ смятаніе).

ЕЛЕМАГЪ възврѣща са съ дружинитъ си.

ЕЛЕМАГЪ

Прѣзъ оня тамъ проломъ, момчета!
Шишманъ е билъ кат' змѣя уменъ!
Градж е днесъ вѣщъ пашъ и ние
Въвъ него сме — напредъ, въ пролома!
(Излизатъ)

СТАРИЙ ВОЖДЪ иуца стрѣли върху гърти-
литъ да биятъ чети.

КМЕТА

(Бѣга)

Вратитъ, викайте, поскоро
Да ни отварятъ — оле Боже!
(Излиза)

ЕДИНЪ ОТЪ ПАДНАЛИТЪ ВОЙНИЦИ.

Отъ тѣхнитъ стрѣли избягахъ,
Пѣкъ тука мойтъ ще ма смажатъ.
Хей, братѣя, дайте и менъ време
Да стана и да бягамъ — о-ле!..
Смазахте ма проклѣти щета!
Ей, нѣ, пѣкъ, кучета проклѣти
(Насочва си коньего тѣй, щото, който мене
отгоръ му са научава на него и иада).

СТАРИЙ ВОЖДЪ

(Задъ всички)

Срамъ, срамъ на вазъ момчета млади
Да бѣгате така юнашки,
Щот' конницата даже бърза
Шишманова дан' мой ви стигна!
(Иуца стрѣли отдиръ имъ)
Да бихъ можалъ, море бихъ станалъ,
И всички ви, ви бихъ издалъ!
(Излиза).

Отъ Различни страни налитатъ ШИШМАНЪ,
ДРАГШАНЪ, КАРАНЪ, КРАКРАСЪ, ЕМАНУ-
ИЛЪ, съ дружинитъ си и съ вѣкове и голи мечо-
ве похватъ избѣгалитъ дружини.

ШИШМАНЪ.

Като въвъ миша дунка трѣбва
Да ги натикаме въ градъ имъ.
Не бийте ги, момчета, само
Съсъ бъркания ги гонете
Кат' стадо овци и въ вѣселе
Минете днесъ полето бойно!
(Излизатъ. Задъ сѣлната са чуватъ бѣрка-
ния и смѣхурни).

СЦЕНА II.

Срѣдець. Стѣдата.

СТАРИЙ ВОЖДЪ, влиза съ дружинитъ си.

СТАРИЙ ВОЖДЪ.

Отъ гдѣ изникна този дѣяволъ!
Момчета! Тука дрѣжете ягво!
ААРОНЪ, налита съ дружината си съ вѣкъ
и крѣсѣтъ и са виуца въ бой.

ААРОНЪ.

Мѣсо, мѣсо човѣшкото искамъ!
Въвъ Срѣдець кучаата сж гладни:
Удрете охридски пиянци!
Нѣкъ мечоветъ ви играятъ
Каквото въ свадба, ширъ, вѣселе
Играятъ краката ви фю; фю!
Така да фюкатъ мечоветъ,
Така да свѣткватъ, като мѣлнѣя,
Дамасекитъ ви остри сабли!
Крѣвта човѣшка нѣкъ са лѣе
Като кога се лѣе вино
Отъ бѣчвата на бае Тася —
Вий помните ли — фю, дружина!
Вий помните ли бае Тася,
Въвъ Охрида, тамъ въ оня огънь,
Съ какво ни вино той гостѣше!
Фю, фю, ей тѣй! Фю, фю, ей тѣй,
Дружина върна и сговорна
Отъ слѣпи, куци, пияници!
Ахъ, бѣгате, проклѣти! Ха, ха,

Момчета! Ха, ха! Ха, ха, ха, ха!
Гонете ги — юнашки бѣгатъ
Тѣзъ овци глушави, безумни!
(Полягъ ги съ викове)

ШИШМАНЪ, слиза съ дружинитѣ си.

ШИШМАНЪ.

И тука кръвъ, глави човѣшки
И тукъ сж кълцани човѣци
Като мѣсо говеждо — чуите!
Нощта е вечъ надъ насъ — трѣбитъ
Да свирятъ сборъ въ полето, въ станѣтъ,
Въ градъ тѣзъ нощъ нече приспива
Нито единъ войникъ. Стражари
Въ проломитѣ и на вратята,
По крѣпоститѣ, шестѣтъ кули
Да пазятъ добръ, да са възрѣтатъ
И роговетѣ нѣкъ надуватъ
Щомъ видятъ нѣкое движеніе.
Че сутрѣ рано боятъ кръвене
Ще свършимъ съ твърдоглавий старецъ.
Нече му са сюрмаха, виждамъ,
Да са завърни у дома си.

(Отъ вѣнъ трѣби)

Дружино! съ менъ въ полето, въ станѣтъ
Да си починемъ — сутрѣ рано
Побѣдата е наша. Днеска
Са бихте вий юнашки, лѣвски,
Бре ѣ мене — дѣртъ гнилочъ ненуженъ,
Завѣкохте съсъ своето буйство,
Та падна ми горкия „Вихрю“,
Насмалко ѣ мене да затисне
Подъ себѣ си. Охъ, върѣ-кѣтва!
Кат' синъ рожденъ го жали ази,
Поплакахъ даже като видѣхъ
Кръвта да шурка отъ чело му,
Отъ туй чело, което гордо
Са дигаше... О, колко пѣти
Ма е закривало то мене
Отъ лѣгкитѣ стрѣли на врага!
Ахъ, „Вихрю“, „Вихрю!“ мойто чадо!...
Отъ жребе азъ го гледамъ него
Като зеницата си очна;
И сега, тукъ, въ тозъ бой нищоженъ
Безъ милостна рѣка съ съкира
Да раздробѣ тозъ черепъ!... Кѣтва,
Предъ тебъ, дружино, струвамъ: сутрѣ
За „Вихря“ скѣпо ще имъ върнѣ.

(Излизатъ.)

Влизатъ САМУИЛЪ и тѣлиа жѣстни младежи.

САМУИЛЪ

Дѣвойки нѣмате вий тука,
Другари вѣсели; по назѣ

Щомъ стѣни кракъ войнишки нѣйде,
Хорѣта вечъ веднага трѣбва,
По вѣнчкитѣ стѣгди, завои,
Да заиграятъ. да заскачатъ,
А въ Могленъ — ехъ, другари, въ
Могленъ,

Вий тамъ да видѣте дѣвойки,
Вий тамъ да видѣте хорѣта,
Какви сж луди, буйни, брѣви;
Вий тамъ да видѣте веселья,
И шумъ, и пиръ и угощеня,
И пѣсни, свирки, и гадулки...
Но вий са смѣете, другари...

1 МЛАДЕЖЪ.

Не ний, а виното са смѣе!

2 МЛАДЕЖЪ.

Пѣкъ азъ си мисляхъ да отидемъ
У насъ по двѣ ил' три гърнета
Да изеушимъ до сутрѣ още,

САМУИЛЪ

На сухо вино азъ не пия;
Кадъ ви сж хорѣта градеки?

3 МЛАДЕЖЪ.

Та днесъ отъ вашитѣ побѣдни
И буйни викове, не мѣми,
Но бабитѣ — и тѣ са скрѣха.

САМУИЛЪ.

Е, смѣшни сж тогава ваще
Дѣвойки, браино. Да си ходимъ,
Че мене тукъ ми става тѣжко,
А азъ дойдохъ да ми олъкне.
Влиза РАЙНА бѣжикомъ, съ расхвърлени
коси и луди движения.

РАЙНА.

Защо ма гоните менъ грѣшка?
Какво съмъ зло сторѣла ази?
Кажете, азъ какво ви правя?
Очитъ ви ли вада? Божке!
Тѣзъ хора луди сж май... ха, ха!..
Отъ смѣхъ немогъ да хортувамъ,
Отъ вѣселостъ немогъ вече
Сърдцето си да спрѣ — почакай,
Азъ пѣсни пѣяхъ едно време,
Азъ съ тѣхъ тѣгитѣ си отмахвахъ,
Покрай брѣгѣтъ... Да, тѣй наченва
(Сили са да ите.)

„Покрай брѣгѣтъ“...

Охъ, мамо мамо!

Защо немогъ вечъ да пея!
Или за туй, че твърдѣ малко
Откакъ умрѣ та азъ жалѣя?

Да, помня, малко та азъ жалихъ,
 Не носихъ черно подиръ тебѣ —
 Менъ друго въ умѣтъ са въртъше..
 Кога та туряха въвъ гроба.
 Въвъ гроба!.. Зная: тамъ цвѣтъше..
 Не, не! Тамъ бурени растяха
 Тамъ нищо нецвѣтъше — зная..
 Но тамъ край езерото..

(Обраца се къмъ младежите).

Шт! Млъкте!

Нечувате ли: тамъ са пве,
 Шт, чуйте. чуйте, туй е мойто
 Сестриче малко...

(Става и отива къмъ тяхъ Тайнствено).

Момци млади!

Незнаете вий нѣщо смѣшно,
 Незнаете вий, ха, ха, ха, ха!
 Азъ имахъ мѣнѣнко сестриче,
 Таквози мѣнѣнко и нѣжно,
 Таквози малко хубавелче,
 Кат' викнеше да пѣе въ двора,
 Въ градината, или пѣкъ въ къщи,
 Ний всички запвахме, а мама
 Замислѣше са, пакъ ни казва:
 „На зло е туй, чада, недейте
 „Я толкозъ слуша — нѣка пѣе,
 „Но нѣк' незнае че я слушатъ“
 На зло и стана: една заранъ
 Заварваме я на лѣглото
 Заспала вѣчно; пѣкъ устата!..
 Като че сѣ си още пвятъ.
 Поповетъ... Шт... чуйте чуйте!
 Тя пѣе, пѣе, мойто ягне...

(Тича къмъ въображаемия гласъ).

Охъ, мойто ягне, мойто пиле!

(Излиза).

САМУИЛЪ.

Туй тъжо е другари. Сбогомъ.

(Излиза подиръ ѝ).

1 МЛАДЕЖЪ

Дали небыше самодива?

2 МЛАДЕЖЪ.

Незнамъ, но въ моята катуна
 Отъ виното и слѣдъ вечъ нѣма,

Влизатъ МЖЖЪ и ЖЕНА. Жената свѣти съ единъ късъ бѣрика.

МЖЖЪТЪ.

Добра ви вечеръ момци млади.
 Невидѣхте ли тукъ да мине
 Една дѣвойка...

ЖЕНАТА.

Боже, Боже!

Какво ни дойде до главата
 Съсъ тѣзъ дѣвойка...

МЖЖЪТЪ.

Млъквай жено!

За она свѣтъ това ще ти е
 Помана, коливо и всичко.

(На младежите).

Невидѣхте ли я момчета?

1 МЛАДЕЖЪ

Ей сега бѣше тукъ. Отидъ
 Првзъ тѣзи у лица.

МЖЖЪТЪ

(На жена си)

Свѣтни ми

Съ бориката — ще я потърсимъ:
 Такава гостенка е право
 Отъ Бога пратена: тя много
 Ще наши грѣхове искупи
 'Ко иди по-напредъ отъ нази
 На она свѣтъ, при Бога.

ЖЕНАТА

(Съ досада)

Чувай!..

Азъ вечъ задрѣмахъ, я върни са
 Та да си лягаме, че днеска
 Отъ страхъ душата вечъ боли ма.

МЖЖЪТЪ.

(Тръва)

Е, стига! Дай самъ тукъ да свѣтнешъ!

ЖЕНАТА

(На излизанье)

Дано очить ти невидятъ
 Вечъ никога лжча сълнечна!

(Излизатъ)

1 МЛАДЕЖЪ

Доспало ѝ са, дѣрта чума!
 Неможе свкашъ да зясува
 Сама, 'ми тръгнала слѣдъ него.

2 МЛАДЕЖЪ

Хемъ припка ли неприпка — сѣкашъ
 Ще го откраднѣтъ!... Страшна баба!

3 МЛАДЕЖЪ

Ще припка зеръ; че тя незнай ли,
 Че сег' е хладно въвъ леглото
 Да спишъ само...

ВСИЧКИ

Ха, ха, ха, ха, ха!

(Излизатъ)

СЦЕНА III

Бойното поле задъ София.

Шумъ и пкоть на боя. Посрѣщатъ са ШИШМАНЪ и СТАРИЙ ВОЖДЪ, съ дружинитѣ си.

ШИШМАНЪ

Съсъ тебъ не искамъ да са бия —
Това ти казахъ двѣстѣ пжтя!
Или отъ дума неразбирашъ!
Момчета! Дайте му живота
Като наградъ за дѣлата,
Които той е вършилъ въ време
На Симеона славний.

(На Старий Вождъ)

Старче!

Ти знашъ до сега колко пжтя,
Отъ тая заранъ имахъ случай
Да та халосамъ по главата
Съ сѣкирата си — стига вече:
Недей ма вече искушава,
Ржката винъги не слуша
Въвъ боя разумътъ; върви си,
Че менъ е жално да расцѣпя
Главата бѣла — побѣляла
На старий си другаръ: върви си!

СТАРИЙ ВОЖДЪ

Недей мисли че милость искамъ
Отъ тебъ, когато ма съглеждашъ
Че твойтъ милости приемамъ.
Азъ старъ съмъ истина, но имамъ
До толкозъ сили, щото храбро
Да устоя за свойга бяла
Коса, отъ тебъ поругана

ШИШМАНЪ

Гръшишъ: косата ти почитамъ,
И тя живота ти откупи.

СТАРИЙ ВОЖДЪ

Съ такива хитрости неможешъ
Подкупи ти кат' менъ началникъ;
Иди продавай ти твѣзъ думи,
Благатки, сладки на момчета,
Каквото Ильица и други,
А не и менъ.

(На своитѣ)

Момчета, чуйте!

Бунтовникътъ е тозъ — удрете!
Умраза грозна между вази
И ваще бащи той подклажда.

(Отъ възъ шумъ)

ШИШМАНЪ

Товъ аронъ е съ свойтъ диви

А

Дружин, като бѣсни мечки
Лице човъшко неவிждали.
Оттегляйте са, той незнае,
Какво е милость: той налита
Връзъ всички съсъ еднаква ярость;
А твѣзъ, що милость му поискать
Той съ по-гольма ярость рѣже,
Вървете си, нестойте тука!

СТАРИЙ ВОЖДЪ.

Презряна тваръ! Опитай сѣга
Острилото на мойта сабля!

(Внуща са връзъ Шишмана).

ШИШМАНЪ.

(Брани са).

Азъ казахъ: нѣма та поврѣдя!
Момчета! Всички мирно стойте:
Крѣвта певинна нѣк' не лѣйме;
Нѣк' падна азъ, и съ туй нѣк' всичко
Са свърши.

СТАРИЙ ВОЖДЪ.

Азъ слабнѣя — нѣка!

Момчета, удрайте твѣзъ псета!
Немърдате? Стойте всички?..

(Хвърля сабята).

Идете си дома и спете!

ДРУЖИНАТА НА СТ. ВОЖДЪ.

Бой, бой! До кърви бой!

ДРУЖИНАТА НА ШИШМАНА.

Удрете!

(Биятъ са).

ШИШМАНЪ.

Нѣк' боятъ спрѣ!

СТАРИЙ ВОЖДЪ

Нѣк' боятъ слѣдва!

ШИШМАНЪ.

Тогавъ удрайте, момчета!
Но само вождътъ имъ назете,
Че ази съ него има още
Отдавнашни да гледамъ смѣтки!
Така, така твѣзъ царски псета!
Рѣдѣтъ, бѣгатъ — по петить!

(Излизатъ бѣгоущитѣ са).

Влиза КРАКРАСЪ съ раздробенъ щитъ, безъ
щележъ; грабва една сѣкира отъ мъртвитъ и са
повръща.

КРАКРАСЪ.

Елате сега псета бѣсни!

Азъ самъ — вий цѣла сте глотница
Влиза една отъ дружинитѣ на Старий вождъ.

ВОЙВОДАТА.

Удрете—той е самъ—удрете!

(Виятъ са).

КРАКРАСЪ

Ехъ, гдѣ сж Перникци да дойдѣтъ!

Кадѣ сж мойтъ храбри момци!

(Вика).

Хей, Перникци, юнаци храбри!

Войводата ви е въ опасностъ,

Тѣлото му покриха рани,

Вечъ нѣма мѣсто гдѣ да хванешъ,

Кадѣ сте Перникци-юнаци!

*Перникци са виущи съ диви викове и на-
идатъ. Другиъ биятъ.*

1 ПЕРНИКЧАНИНЪ.

И сто ржце да има нѣкой,

И въ всяка ржка сто съкири,

Тѣзъ псета пакъ нече са свършатъ!

КРАКРАСЪ.

Съчете ги другари храбри,

Да помнятъ съ Перникскитъ момци

Кога са били. Слѣдъ тѣхъ всички!

(Излизатъ).

*Влиза САМУИЛЪ, тѣжко раненъ съ десети-
на Другари.*

САМУИЛЪ.

Нимѣ отъ всички само толкозъ

Останахме другари? Гдѣ сж

Онѣзъ юнаци?... Охъ, проклѣто!..

Сега едвамъ осъщамъ болки

Отъ ранитъ си... Помогнете!

(Пада отъ немощъ).

1 ОТЪ 10-ТѢХЪ.

Хей, кърпи, праханъ дайте тука!

Опасно е да го изгубимъ.

2-ий ОТЪ 10-ТѢХЪ.

(Скъсва си ризата.)

Нѣ кърпи, вързвай го по-скоро.

1-ий ОТЪ 10-ТѢХЪ

(Възва му ранитъ).

Въ градъ го скоро заведете.

Тукъ идѣтъ, тичайте съсъ него!

(Излизатъ съ тѣлото).

*Влиза ШИШМАНЪ, подире му всичкиъ
войводи съ дружинитъ си.*

ШИШМАНЪ.

Насамъ, насамъ, че сила грозна

Имъ иди сега. Нѣпанъ, бодростъ!

Ааронъ нѣкъ иди да ги прѣсни

Въвъ планината; ти, Давиде

Иди отъ тукъ, да ги поеръщнешъ,

А ние тукъ, за тѣзъ ще видишъ.

*Отъ всякъдъ налитатъ неприятели на чело
съ СТ. ВОЖДЪ. Вой съ мечове и съкири.*

СТАРИЙ ВОЖДЪ.

Тозъ пиръ послѣденъ нѣкъ ми бѣде

Момчета! Бодростъ, царя иди

Съ войска голѣма, самъ ще дойде

Съсъ вази ведно да са бие.

ШИШМАНЪ.

Момчета, бодростъ, нѣкъ познаятъ,

Че ние правото си диримъ,

Че правото е силно сѣвга,

А царѣтъ имъ—туй знамъ—че дреме

Въ прегрѣжкитъ на своята баба.

За него ли е тѣзи пѣсенъ

Отъ мечове и отъ съкири,

До като има тамъ гуслари

Да му въспяватъ дремотата,

Да го любятъ и приспиватъ!

Съкиритъ, момчета тѣжко

Отпущайте върху глави имъ!

Ааронъ! Ааронъ, юнашки маха

Съкирата си. Кой е оня

Нарѣдъ що съ него тамъ са бие?

Така, така мой Елемаго,

Така мой старъ, другарю славенъ,

Така, гони ги, нѣка бѣгатъ

Като опарени. Драгшане!

Въ опасностъ ли си? Тукъ, момчета!

Драгшанъ са бие самъ съ стотина!

*(Излизатъ биящитъ са. Ааронъ остава съ
дружината си да са бие).*

ААРОНЪ.

Крѣвъ, крѣвъ! Тѣ вечъ рѣдѣятъ —
бнѣте!

А—ха, слабнѣте ще кажи,

Когато трѣбва да сте силни!

КАРАНЪ.

Аароне! Ний сме още силни!

Момчета! Още малко нѣпанъ!

Невиждате ли вий вѣницитъ,

Конто охридки ви готвятъ?

Нечувате ли вий пѣнитъ,

Съ които момитъ въспѣватъ

Юнашството ви! Дружно! Дружно!

*(Всички нападатъ съ отчаяни викове и изми-
затъ биящитъ са)*

Влиза МОИСЕЙ раненъ, съ дружината си.

МОИСЕЙ.

Невидѣхте ли Самуила

Кадѣ остана?

1 ВОИНЪ.

Той одева

Лѣтеше съ конницата право
Къмъ мостътъ. А сега незная
Кадѣ остана.

МОИСЕЙ.

Чудно нѣщо!

Одева бѣше съ мене блѣденъ
Като платно, но бѣше бодъръ.

ГЛАСОВЕ.

Войводо, сила страшна иди.

МОИСЕЙ

Оттѣгляйте са въ тия храсти
Докато ги разгледамъ ази
(Излизатъ).

(Слѣдва).

ПѢСЕНЪ Г.

Съ заранѣ въ пѣткъ потопташа
Поганѣхъ пѣлѣхъ Половецкѣхъ,
И, расшавъ стрѣлами по полю,
Полчаша краснѣхъ дѣвки Половецкѣхъ,
А съ ними злато и паволоки
И драгѣхъ оксамиты.

Орѣзаними и кожѣхъ

Начаша мосты мостити

По волотомъ и грѣзвивымъ мѣстомъ
И всѣхъ мѣхъ зорочѣхъ половецкѣхъ.
Чръленъ стѣгъ, бѣла хорюговъ,
Чрълена чолка, сребрено стрѣжѣ —
Храбромъ Свѣтѣславичю.

Дремлетъ въ полѣ Ольгово хороброе гнѣздо...
Далече залетѣло...

Не выломъ обидѣ порождено

Ни соколъ, ни кречетъ.

Ни тѣвѣ, чръний воронъ,

Поганѣхъ Половчинѣ!

Гзакъ вѣжтитѣсѣрымъ вѣзкомъ,

Кончакъ емѣ слѣдъ править въ Донѣ великомѣ.

Другаго дни велии рано
Кровавымъ зори свѣтъ повѣдаютъ;
Чрънымъ тѣчы съ морѣхъ идѣтъ,
Хотѣтъ прикрыти дѣ солнца;
А въ нѣхъ треплѣтъ синѣи мѣзны:

Быти громъ великомѣ,

Итти дождю стрѣлами съ Донѣ великаго.

Тѣ са копѣмъ приламѣти,
Тѣ съ саблѣмъ потрѣчѣти
О шеломахъ половецкѣхъ

На рѣцѣхъ на Калѣхъ,

Въ Донѣ великаго.

О, Рѣскаа землѣ,

Уже не Шеломанѣмъ еси!

Се вѣтри, Стрибожи вѣдѣти,

Бѣютъ съ морѣхъ стрѣлами

На храбрымъ пѣлѣхъ Игоревы.

Семѣ тѣтнѣтъ,

Рѣкѣ мѣтно текѣтъ;

Пороси полѣхъ прикрывають;

Стѣжи глаголютъ;

Половци идѣтъ отъ Дона и отъ морѣхъ,

И отъ всѣхъ странъ.

Рѣскаа пѣлѣхъ отстѣпиша.

Дѣти вѣсовѣ кликомъ полѣхъ прегородиша,

А храбри Рѣсици

Преградиша чръленѣми щитѣхъ.

Арѣ тѣрѣ Всеволодѣ!

Стоиши на борони,

Прѣщѣши на вон стрѣлами,

Гремѣши о шеломахъ мечѣхъ харалѣжнѣми.

Камо Тѣрѣхъ поскочашѣ,

Своимъ златѣмъ шеломамъ посвѣчивашѣ,

Тамѣхъ лежатъ поганѣхъ головы половецкѣхъ;

Поскепанѣхъ саблѣми калѣнѣми

Шеломахъ Оварѣскѣхъ

Отъ тебе, Арѣ Тѣрѣ Всеволодѣ!

Каа раны дорога, вратѣ,

Завѣмъ чѣти и жовота

И града Чрънигова,

Отѣхъ злата стола,

И своѣхъ милѣхъ хотѣхъ краснѣхъ Глѣбовнѣхъ

Свѣчаа и обѣчаа?

ПѢСЕНЪ Д.

Были вѣчи Троѣмѣхъ,

Минѣла лѣта Ярославѣхъ;

Были пѣлѣхъ Олговѣхъ,

Ольга Свѣтѣславичѣхъ

Тѣхъ бо Олегъ мечѣмъ крамолѣхъ ковашѣ,

И стрѣлы по землѣхъ сѣкашѣ,

Стѣпаютъ въ златѣхъ стременѣхъ

Бѣхъ градѣхъ Тѣмѣторокѣхъ.

Тоже звонѣхъ слыша давнѣхъ великѣхъ

Ярославѣхъ сынѣхъ Всеволодѣхъ;

А Владимѣхъ по всѣхъ стра

Уши закладѣхъ въ Чръниговѣхъ.

Борисѣхъ же Кѣчѣславичѣхъ

Глава на сѣдъ преведе
И на канинѣ зеленѣ паполомѣ поѣтла
За обидѣ Олговѣ
Хръбра и млада князѣ.

Ох тожже Калмы
Сватоплзкъ повелѣа отѣца своего
Между Угорьскимъ инородьцы
Ко Сватѣй Гофѣи къ Киевѣ.

Тогда при Олзѣ Гориславичи
Оѣкашеться и расташеться сѣовицами;
Погивашеть жизнь Даждь-Божа вѣнка,
Бѣз княжнѣхъ крамолахъ
Бѣзъци челоуѣкомъ скратишась.

Тогда по рѣкой земли
Рѣтко ратаевѣ кикахъсть,
Нѣз часто врани грахъсть,
Трѣпа сѣбѣ дѣлаче;

А галинци свою рѣчь говорѣхъсть,
Хотѣть полетѣти на сѣдѣ
То было въ ты рати и въ ты плзкы,
А сице и рати не слышано.

ЦИГАНИ.

(Отъ Пушкина)

(Продължение отъ брой 6).

Всичко тихо; нощъ; отъ мѣсеца е украсень
Синия юженъ небосклонъ.
Стареца отъ Земфира събудень:
„О, мой тейко! Алеко е страшенъ,
Послушай; въ дълбокия си сѣнь
И въздиша и охка той.

СТАРЕЦА.

Не го закачай, пази мълчание.
Слушалъ съмъ азъ русското предание:
Сега е срѣд-нощно врѣме,
На спящия дѣхание се претиска
Отъ домашния духъ: кат' се разсжмне
Ще си отиде. Съдни при мене.

ЗЕМФИРА.

Татко мой, той шепне: Земфира!

СТАРЕЦА.

Теб' търси и въ сѣня си —
Ти за него си по скѣпа и отъ свѣтъ.

ЗЕМФИРА.

Любовъта му ми е противна;
Мен' е мѣчно, сърдцето иска воля.
Азъ вече... Но тихо, чювашъ? той
Друго име произнася.

СТАРЕЦА.

Чие е това име?

ЗЕМФИРА

Чювашъ ли? Хрипло въздиша
И яростно скърца!... Какъ е ужасно!
Азъ ще го разбудя.

СТАРЕЦА.

Напрасно,
Нощния духъ се не гони;
И самъ ще си отиди.

ЗЕМФИРА.

Той са обърна;
Стана; вика ма; събуди са.
Ще ида при него. — Прощавай, заспи.

АЛЕКО.

Кждѣ бѣше?

ЗЕМФИРА.

При татя бѣхъ,
Нѣкакъвъ духъ та мжчеше,
Душата ти на сѣня търпѣше
Мжчение. Ти ма плашишъ:
В' сѣня си скърцаше с'зжби
И ма викаше.

АЛЕКО.

Азъ тебъ сѣнувахъ.
Азъ видѣхъ, че мѣжду ни...
Страшни нѣща видѣхъ.

ЗЕМФИРА.

Не вървай въ тия сжнища.

АЛЕКО.

Азъ, азъ не вървамъ в' нищо:
Ни въ сѣня, ни въ сладкитъ увѣренія,
Ни даже въ твоето сърдце.

СТАРЕЦА.

За какво, младий безумцо,
За какво въздишашъ тѣй често?
Тукъ хората сж свободни, ясно е небето,
И женитъ са славятъ сѣсъ хубость,
Не плачи, скърбта ще та погуби.